

33. neděle v mezidobí
13. listopad 2016
číslo 47.
ročník XI.

ANGELUS

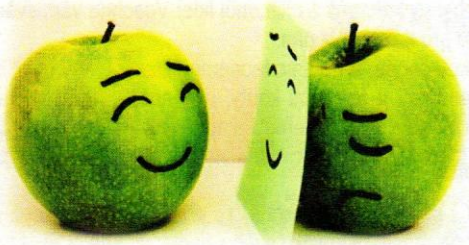
Zpravodaj farností Hustopeče nad Bečvou, Špičky, Černotín a Bělotín

Úmysly, které já mám, směřují k pokoji, ne k trápení, praví Pán. Budete mě vzývat a já vás vyslyším a shromáždím vás ze všech míst, kamkoli jsem vás rozptýlil.

1. čtení: Mal 3,19-20a 2. čtení: 2 Sol 3,7-12 Ev.: Lk 21,5-19

Ž1 98 **Přišel Hospodin, aby spravoval národy podle práva.**

Často nutíme lidi, aby byli „někým jiným", než jsou

Vždycky jsem chtěl napsat knihu s názvem „Mám právo být lump". Výstižněji by název asi byl zněl „Právo být sám sebou". Jednou z velikých obtíží života je totiž to, že často nutíme lidi, aby byli „někým jiným", než jsou.

Jednou z velikých obtíží života je to, že často nutíme lidi, aby byli „někým jiným": Předkládáme jim ideál a nutíme je, aby ho naplňovali. Očekáváme od nich příliš. A rychle je soudíme a nálepkujeme. Pokud se jim nedaří dostát tomuto vzoru nebo ideálu, začnou se bát, že je druzí nebudou mít rádi nebo že sami druhé zklamou. Cítí proto nutkání skrývat se za masku. Někdy se jim podaří ideálu dostát – zvládnou dodržovat všechna nutná společenská pravidla. To jim v první chvíli může dát pocit, že jsou dokonalí, jedná se však jen o iluzi.

Každý člověk je ale směsí dobra a zla, temnoty a světla, lásky a nenávisti. Dobré vztahy jsou pak jedinou půdou, kde mohou lidé beze strachu růst k osvobození sil lásky, které se ukrývají v jejich nitru. Tento růst je ale možný jen tehdy, pokud lidem nebudeme bránit, aby poznali a přijali sebe samé takové, jací skutečně jsou, se všemi dary a zraněními. Mají právo i na to být lumpové, mít v srdci vlastní temná místa a kouty závisti, nebo dokonce nenávisti. I tyto závisti a nejistoty tvoří součást naší zraněné přirozenosti. To je skutečnost, v níž žijeme.

Je tady ideál, jak nám ho představuje Ježíš, a to je veliká věc. Zároveň se ale snažíme přijmout skutečnost, že jsme strašlivě slabí a tohoto ideálu nejsme schopni dosáhnout. Nejen že jsme slabí, ale navíc své slabosti vytrvale skrýváme. V naší civilizaci není možné připustit, že jsme slabí. Pokud se člověk přizná ke slabosti, znemožňuje se. Cítíme potřebu mít pravdu, být si vědomi svých schopností a přesvědčit o nich druhé lidi, a ještě dokázat, že jsme někdo.

Je těžké přijmout, že děláme chyby. Když například při vaření něco spálíme, rozčilujeme se a jen neradi se s tím smiřujeme, ačkoli kuchař by měl mít právo čas od času něco spálit. Místo toho, abychom si jednoduše dokázali říci: „No, dnes se mi teda vaření moc nedaří," uzavíráme se před dalšími lidmi. Skutečnost je ovšem taková, že nejspíš nejsme nejlepší kuchaři, ale můžeme si pořídit kuchařku a ve vaření se zlepšovat. Musíme se snažit každému dovolit, aby dělal chyby, a snažit se s pomocí Ducha druhého člověka – i s jeho chybami přijmout.

Jednou z nejlepších vlastností lidí s mentálním postižením, se kterými žiji, je to, že oni žijí pro přítomný okamžik. Jejich minulost provázelo utrpení a do budoucnosti mají nějaká očekávání, jsou to ale lidé, u nichž je srdce rozvinutější než mozek, a tak mají schopnost žít v realitě přítomného okamžiku.

Zažili jsme spolu spoustu úžasných poutí. Jednou jsme byli v Portugalsku a našemu autobusu se najednou začalo kouřit od kol. To nám připadalo poněkud zvláštní, tak jsme se dobelhali do nejbližšího města. A protože jsme neměli peníze na hotel, zaklepali jsme u místního kněze. Vpadli jsme přímo do jeho kanceláře a posadili se, a když přišel a naši velice různorodou společnost uviděl, málem mu vypadly oči z důlků. Zrovna jsme začínali zpívat a modlit se v naprosté odevzdanosti všemu, co se může přihodit. Zeptal jsem se ho, jestli by pro nás nenašel nějaké místo, kde bychom mohli přespat, a i když si myslím, že by se nás rád zbavil, jednal s námi vlídně. Uložil nás do veliké ložnice, nepodařilo se mu ale zařídit nám nějakou večeři. Tak jsme tam seděli, patnáct lidí v horkem rozpáleném pokoji, a měli jsme každý asi tak tři švestky a kousek okoralého chleba a k pití trochu vlažné vody. Zeptali jsme se každého z našich svěřenců, co by si dal k pití, a když někdo například řekl, že oranžádu, v tu ránu ji dostal, i když to ve skutečnosti byla jen ta vlažná voda. Měli jsme tam všechno, na co si jenom vzpomenete – šampaňské, burgundské, limonádu. Bylo nádherné pozorovat, jak každý prožíval realitu vlažné vody.

Na zpáteční cestě se pak najednou z nenadání ozvala obrovská rána – rozbilo se přední sklo. Neviděl jsem v tu chvíli vůbec nic a jen jsem se snažil vyhnout autu, které jsem o chvilku dřív zahlédl před námi, a zároveň neskončit v příkopu. Uprostřed toho všeho najednou jeden účastník prohlásil: „To je ale krása! To okno vypadá jako křišťál!" Takhle se má žít přítomný okamžik, takhle se má vidět krása skutečnosti! Za všech okolností, ať už se ocitneme kdekoli, se musíme učit vnímat skutečnost a lidi, které nám tato chvíle nabízí... To je přítomnost a právě v ní se musíme učit žít.

Posuzujeme a odsuzujeme a tak druhé lidi srážíme, chceme se ukázat lepšími než oni. Odmítáme naslouchat těm, kdo se od nás liší, a tak jim ubližujeme. Všechno toto destruktivní jednání má svůj původ v tom, co je uvnitř nás mrtvé, co zapáchá ve skrytých koutech našeho nitra, kam nechceme nahlédnout a jejichž existenci ani nechceme připustit. Ježíš po nás ale chce, abychom povstali a naplno ožili. Volá nás ven z hrobů, které neseme ve svém nitru, podobně jako Bůh vyzýval Ezechiela, aby vzkřísil z mrtvých izraelský lid, který ležel v hrobu zoufalství: „Tak praví Pán, Hospodin: Hle, já otevřu vaše hroby, vyvedu vás z nich, můj lide! Vdechnu vám svého ducha a ožijete." (Ez 37,12.14) Právě to chce dnes Ježíš také pro každého z nás.

Nejvíce důležité je každému člověku pomoci, aby žil skutečností, a ne sny, teoriemi a iluzemi, aby přijal to, jaký skutečně je, se všemi svými vnitřními postiženími, zraněními a temnými kouty, aby nežil ve stavu trvalé frustrace, viny a stresu. Ani v nejmenším není třeba být dokonalý. Potřebujeme samozřejmě naději a vizi pro budoucnost, to je ale něco docela jiného než iluze a sny – ty, které se neopírají o skutečnost, ale rodí se z představ a jsou zcela odříznuté od reality.

Štěstí znamená přijmout a zvolit si život, ne se mu jen s povzdechem podřídit. To je možné tehdy, když se rozhodneme být tím, kým skutečně jsme, být sami sebou, v přítomném okamžiku svého života: volíme si život tak, jak je, se všemi jeho radostmi, bolestmi a konflikty. Štěstí znamená žít a hledat pravdu společně s dalšími lidmi ze svého nejbližšího okolí a přijmout odpovědnost za svůj život i životy druhých lidí. Znamená to přijmout skutečnost, že nejsme nekoneční, ale můžeme vstupovat do osobních vztahů s Nekonečnem a odhalovat pravdu a spravedlnost přesahující všechny kultury: každý člověk je jedinečný a posvátný.

Neusilujeme jen o to být takoví, jakými nás chtějí mít druzí, vyhovět očekáváním rodiny a přátel nebo se držet životního stylu, který je v místě obvyklý. Rozhodli jsme se být tím člověkem, kterým skutečně jsme, se vším, co je v nás krásné i rozbité. Neutíkáme ze života do světa iluzí a snů nebo nočních můr. Jsme přítomní ve skutečnosti a v životě, abychom mohli svobodně žít ve shodě s osobním svědomím, svým vnitřním svatostánkem, v němž uprostřed nás přebývá láska a kde druhé lidi vidíme takové, jací skutečně jsou, do hloubky jejich bytosti. Nenecháme zadusit světlo života, které v nás hoří, a nedusíme ho ani v jiných lidech. Naopak: nechceme nic jiného než to, aby toto světlo ve druhých lidech zazářilo.

www.vira.cz

KOUTEK PRO DĚTI

11. Rozbitý svět

Max byl opravdu velice šikovný. Chodil do modelářského kroužku a jeho pokojík byl plný všelijakých modelů hradů, letadélek a lodí. Do jakého kroužku chodíš nebo bys chtěl chodit ty? (...) Co už umíš? (...) Max k modelům nikoho nepouštěl, dokonce si tu i sám uklízel, aby maminka něco nerozbila. Zato mladší sourozenci sváděli občas ve vedlejším pokojíčku hlučné šarvátky. A tak se jednoho dne stalo, že se rozlétly dveře, do pokoje vběhla vřískající Agátka, za ní

přiletěl velký polštář, který vhodili rozdovádění brášci. Polštář smetl modely na zem a holčička na ně upadla i s polštářem. Spoustu jich ještě rozšlápla, jak se snažila honem z pokoje utéct. „No počkej, ty dostaneš," komentovali tu spoušť oba brášci. Když se kvečeru vrátil Max domů, zůstal stát ve dveřích jako opařený. To přece nemůže být pravda. „Tati," zakřičel takovým hlasem, že tatínek položil noviny a přiběhl. „Tati, co jim mám udělat?" Max byl vzteky skoro bez sebe. Co bys mu poradil? (...) Táta beze slova popadl Maxe za ruku a seběhli spolu do sklepa. Navlékl Maxovi svoje boxerské rukavice a postavil ho před boxovací pytel. „Buš vší silou a tak dlouho, dokud vydržíš." Když už Max nemohl, rozplakal se. Plakal celý večer a sourozenci byli tiší jako myšky. Nanosili mu všechny svoje poklady a dobroty a pak už jen tiše seděli kolem. Druhý den ráno Max mlčky odešel do školy. Odpoledne byl jeho pokoj uklizený a večer se Max poprvé usmál, když viděl své sourozence, jak jsou celí upatlaní od lepidla, sedí v kuchyni na zemi a snaží se rozbité modely opravovat. Za pár dní jim úplně odpustil. Dal se totiž do práce na novém modelu, který mu přinesl strýc. Co asi stavěl? (...)

Dnešní evangelium mluví o daleko větších hrůzách, než které se staly v Maxově pokojíčku. Pán Ježíš oznámil, že nepřátelé zboří i veliký chrám v Jeruzalémě, dokonce celé město. Lidé na světě jsou zlobivější než malí sourozenci, a tak se z televize nebo internetu dovídáme stále o válkách, nemocech a jiných neštěstích. Víš o něčem, co se teď stalo? (...) Pán Ježíš nám říká, že se nemáme bát, ale věřit mu, modlit se za dobré věci a být trpěliví. V žádném případě nesmíme začít dělat něco špatného, co by někomu ublížilo. Pán Bůh o nás ví a bude nás chránit.

Aktivita: *Rozhlédni se kolem sebe a zjisti, jestli můžeš pomoci dát něco do pořádku, bez ohledu na to, kdo to udělal nebo zavinil; třeba posbírat po trávníku papírky, poskládat v obchodě košíky, sesbírat věci poházené v bytě po zemi, vyčistit boty nebo umýt umyvadlo. Určitě se zeptej i maminky, s čím potřebuje pomoct.*

Hněv je vždycky špatný rádce, proto se zlob jenom krátce. Neubližuj, Bůh vše ví, jak věc spravit poradí.

Dopis prezidenta a ředitele Arcidiecézní Charity Olomouc ke sbírce na Charitu

Sestry a bratři,

stejně jako každý rok, proběhne v neděli 13. listopadu v našich kostelích sbírka na Charitu. V první řadě chceme poděkovat za Vaši štědrost v minulých letech, bez které bychom spoustu dobrých věcí nemohli uskutečnit.

Charitní dílo je podstatnou částí služby církve potřebným a je i přirozeným projevem osobní víry každého křesťana. Víra bez skutků je mrtvá. Peníze získané díky každoroční sbírce jsou nezbytné k zabezpečení pomoci tam, kde na tuto práci není možné získat prostředky jinou cestou. Váš dar je tak Vaším přímým osobním podílem na charitní službě lásky potřebným. V současné době je naší společnou prioritou zabezpečení lepších podmínek pro poskytování domácí hospicové péče. Je to služba lidem nevyléčitelně nemocným na sklonku života a jejich rodinám, aby mohli dožít svůj život doma v kruhu svých blízkých.

Za 25 let novodobé historie charitního díla se jej podařilo rozvinout po celé diecézi do nevídaných rozměrů. Od pomoci seniorům a lidem s nejrůznějšími typy postižení, lidem, kteří se dostali do těžkých životních situací, lidem na okraji společnosti a bez domova. Intenzivně pomáháme i v zahraničí. Na Ukrajině pomáháme sirotkům v dětských domovech a dětem z nejchudších rodin, seniorům a rodinám obětí přetrvávajícího válečného konfliktu. Na Haiti dlouhodobě pomáháme dětem prostřednictvím programu Adopce na dálku, podporujeme několik církevních základních škol, které zajistí dětem vzdělání a alespoň jedno jídlo denně. Díky Vašim darům můžeme reagovat na aktuální situaci po ničivém hurikánu Matthew, který zasáhnul především vesnice v jižní části Haiti.

Služby Charity jsou finančně náročné i přes to, že mnoho vykonají zdarma dobrovolníci. Ročně potřebujeme na jejich zajištění v naší arcidiecézi zhruba 700 milionů korun, které získáváme z různých dotací a grantů a od zdravotních pojišťoven. Významnou položkou jsou dary fyzických osob a firem, ale také sbírky. V loňském roce jste ve sbírce na Charitu darovali 3,3 milionů korun.

Charitní pomoc každoročně v naší arcidiecézi směřuje k 25 tisícům klientů. Tuto práci zabezpečuje v jednotlivých Charitách 1500 zaměstnanců a velké množství dobrovolníků.

Pán Bůh zaplať vám všem, kteří přispíváte svou službou, modlitbami, finančními nebo hmotnými dary. Bez vaší pomoci se neobejdeme. Pamatujeme na Vás při mši sv. každé úterý v 7.30 v kapli Božího milosrdenství na Arcidiecézní Charitě.

Mons. Bohumír Vitásek, prezident Arcidiecézní charity Olomouc
Václav Keprt, ředitel Arcidiecézní charity Olomouc

POŘAD BOHOSLUŽEB

od 13. 11. do 20. 11. 2016

Liturgický kalendář	Místo	Čas	Úmysl mše svaté
33. neděle v mezidobí **13. 11.** **Sbírka na charitu**	**Hustopeče**	**8:00**	Za živou a † rodinu Jamborovu, Vahalovu a Garaiovu
	Černotín	**9:30**	Za † Antonína Petržílka a rodiče z obou stran
	Bělotín	**11:00**	Za † varhaníka a učitele hudby p. Valentu, jeho rodinu a dvo
Pondělí **14. 11.** *sv. Rufus*	**Špičky**	**16:30**	Za † Annu Veverkovou, manžela a zetě Radka
Středa **16. 11.** *sv. Markéta Skotská, sv. Gertruda*	**Černotín**	**16:30**	Za † Ludmilu Hýžovou, manžela, 3 syny a živou rodinu
Sobota **19. 11.** *sv. Mechtilda*	**Černotín**	**17:00**	Za živé a † farníky
Ježíše Krista Krále **20. 11.**	**Hustopeče**	**8:00**	Za Jana a Marii Jakešovy, P. Jaroslava Novosada, Marii Smrčkovou a živou a † rodinu
	Špičky	**9:30**	Za † Františka Němce, při jeho 20. výročí úmrtí a živou rodinu
	Bělotín	**11:00**	Na poděkování za 23. let manželství a Boží požehnání do dalších dní

Ohlášky:

- Děkanátní kalendáře na rok 2017 je možné si zakoupit v sakristii za cenu Kč 55,-.
- Knihu Corpus Christi si můžete prohlédnout na stolku a zakoupit v sakristii za 90,- Kč.
- Beseda o Lurdech s promítáním fotografií se uskuteční v pátek 18. 11. v 18^{00} hod. v klubovně hasičů v Porubě. V Hustopečích se tato beseda plánuje v prosinci.
- Studentská mše se bude konat 18. listopadu v 19 hod. v kostele v Hranicích. Hostem bude o. Vojtěch Janšta a téma je Boží chrám-to jsme my. Doprovázet bude schola z Ústí. Moc se na vás těší animátoři děkanátu Hranice.
- Setkání dětí u Panny Marie Svatohostýnské na závěr Roku milosrdenství bude v neděli 20. listopadu 2016 v bazilice na Svatém Hostýně, celebruje otec arcibiskup Jan Graubner.

Tel. na faru: mobil: **733 741 614**
Webové stránky farnosti: www.ihustopece.cz/farnost/

ANGELUS vychází pro vnitřní potřebu farností Hustopeče nad Bečvou, Špičky, Černotín a Bělotín v nákladu 330 kusů. Vydává P. František Antonín Dostál.